

DEJZI
GUDVIN

*Lovac
na
bogastvo*

Prevela
Dubravka Srećković Divković

■ Laguna ■

Naslov originala

DAISY GOODWIN
The Fortune Hunter

Copyright © 2014 Daisy Goodwin Productions
Translation copyright © 2014 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*U znak sećanja na moju majku
Džokastu Ines
(1934–2013)*

Prvi deo

Kraljevska menažerija

Jul 1875.

DA LI JE KRALJICA VIKTORIJA MAČE ILI BAKALAR? ŠARLOT je oklevala. Vladarkino lice uvučene donje vilice jeste imalo upečatljivu sličnost sa izbuljenom ribom staklastih očiju, ali to bi onda značilo da je pokojni princ-suprug mače, pošto joj je od životinja samo još ono ostalo. Teško joj je bilo da zamisli princa Alberta kao pripadnika mačjeg roda, ali sad kada je nalepila sliku ribe na lice njegove supruge, nije bilo zбора da je kraljica najveličanstveniji postojeći bakalar. Izmakla se načas i odmerila celokupnu kompoziciju, sad kad je oba kraljevska lica zamenila životinjskim glavama. Princ od Velsa je bio sasvim pristojan baset, a Šarloti se činilo da je vrlo verno prenela žalostivo držanje princeze Aliks tako što ju je preobrazila u tele. Zamočila je četkicu u teglicu sa sepijom što je stajala kraj nje, pa krenula da senči svoje delo, stapajući obrise životinjskih glava sa ostatkom fotografije. Posle će, zavisno od toga koliko će joj vremena trebati da ubedi Freda da je odvede kući sa bala, fotografisati svoj rad.

Uzdahnula je i protegla prepletene prste nad glavom. Sunce je bilo zaronilo iza redova belih vila s reljefnim ukrasima i sipalo je u sobu topao sjaj.

Šarlot će imati svoju Kraljevsku menažeriju. Razmišljala je da je smesti na zid naspram vrata u dnevnoj sobi u Kevilu. Propisno uramljena, površnom posmatraču izgledaće kao svaki drugi porodični portret; samo onaj ko se dobro zagleda videće da je preobratala kraljevsku porodicu u zoološki vrt u redengotima i krinolinama. Moguće je da bi se neki uštogljeniji gost malčice i sablaznio, ali pošto se u dnevnoj sobi u Kevilu retko kad događalo da iko išta pomnije razgleda izuzev čipke na gošćinoj haljini, Šarloti se činilo da nema mnogo povoda za brigu. Bleda mogućnost da je neko razotkrije možda će joj biti dovoljna pomoć da preživi ta beskrajna popodneva koja provodi u kući zabavljajući posetiteljke. Šarlot se pogotovu nadala da će sliku razgledati biskupova žena, niz onaj svoj dugački, večito šmrkavi nos, i toliko se uvrediti da više nikad neće ni doći.

Pomisao na biskupovu ženu i njeno stalno pominjanje Šarlot kao „nesrećnog siročeta bez majke“ bila je dovoljna da joj se ruka omakne, pa je kap sepije pala na jedan karner haljine boje slonovače. Bila je to vrlo mala kap, ali svila je tako upijala da je sepija hitro procvetala u mrlju koja se ne može pogrešno protumačiti. Šarlot se iznervirala što je bila tako nepažljiva. Mrlja od sepije jedva da se i videla, ali ona je znala da će je tetka odmah uvrebat i pretvoriti u tragediju epskih razmera. „Kakva nesreća!“, uzviknuće, a čipkane trake njene udovičke kapice počeeće da se tresu. „Tvoja divna haljina upropašćena, i to baš pred bal kod Spenserovih!“ Šarlotinoj tetki Adelejd ništa nije bilo slađe od kakve domaće nezgode koju može da preobrazi u dramu dostojnu Sofokla. Smatrala bi svojom dužnošću da svakome

kog susretnu ukaže na fleku, i svakog bi pozvala da prokomentariše taj tragični obrt sudbine koji je upropastio divnu haljinu njene brataniče. Šarlot je od tih večernjih zabava dovoljno već zazirala i bez dodatnog poniženja izazvanog tetkinim teatralnim nastupima.

Načas je razmislila, a onda uzela kutiju s vodenim bojicama. Možda joj je ostalo kineske bele. Uzela je čistu četkicu, dobro je liznula, pa krenula da prebojava mrlju. Ishod nije bio savršen, ali prikrla je ono najgore, pa će uz malo sreće moći da preživi to veče a da tetka ne primeti. Upravo dok je nanosila drugi sloj boje, na vratima se začu ovlašno kucanje i u sobu uđe njen brat Fred u svečanoj uniformi.

„Jesi li više spremna, Rukavice? Tetka Adelejd paniči zbog konjâ, a ja hoću da budem ranije u Operi.“

Tad vide šta ona radi, pa zastade. „Zašto bojiš haljinu?“, podsmešljivo upita. „Je li to neka nova moda, da se balske haljine ručno oslikavaju?“

„Eh, da je nova moda, ja bih, kako mi stalno naglašavaš, poslednja za nju znala. Prosula sam sepiju na haljinu i prikri-
vam je bojom.“ Šarlot pokaza prstom fleku. „Eto! Kao nova!“

„Ali šta si to, pobogu, prčkala sa sepijom u beloju balskoj haljini? Ja sam mislio da pred bal devojkice imaju pametnija posla, na primer da srede kosu ili da izaberu nakit.“

„Ako pažljivije pogledaš, Frede, videćeš da mi je kosa sređena, a što se nakita tiče, tetka Adelejd smatra da su dijamanti neumesni na devojkama koje tek izlaze u društvo, pa će maminu ogrlicu staviti ona. Htela sam da korisno upotrebim ovo vreme dok sam čekala vas da se spremite.“

Fred okrznu pogledom njen radni sto, na kom je počivala Kraljevska menažerija. Priđe da je bolje pogleda, a onda zavrtne glavom.

„Ti si stvarno ćaknuta, Rukavice.“

„Sviđa ti se?“

„Sviđa! Naravno da mi se ne sviđa. Iščaćena je, eto šta. Zašto se ne baviš nečim normalnim? Pevanjem, klavirom, vezom, tako nečim. Opako je neobično kad se dvadesetogodišnja devojka neprestano nekud šunja s foto-aparatima i hemikalijama. Moraš voditi računa da ne izađeš na zao glas. Ogasta je vrlo zabrinuta za tebe. Kaže da će joj prvi zadatak posle našeg venčanja biti da te propisno lansira. Smatra da bi, uz pravi pristup, mogla da postigneš popriličan uspeh.“

Šarlot se osmehnu. „O, vrlo lepo od nje.“

Fred je sumnjičavo odmeri, a oči mu se iskolačiše, kako se uvek dešavalo kad je ljut. „Ogasta će za tebe značiti istinsku prednost. Kaže da je postizanje valjane udaje kao navođenje broda u luku. Potrebna je nepokolebljiva ruka na krmilu.“

Šarlot pomisli, mada to ne reče, da su leđi Ogasti Kru, uprkos kormilarskim sposobnostima, bile potrebne četiri sezone u Londonu da izradi prosidbu. Zato odluči da promeni predmet razgovora.

„Večeras mi vrlo lepo izgledaš, Frede. Ogasta će se ponositi tobom.“

Skrenut s teme, Fred se isprsi i pređe šakom niz zlatni gajtan bluze.

„Išao sam krojaču Beja Midltona. Bej se kune u njega, ni kod kog drugog neće.“

„Bej Midlton je očigledno veoma oštrouman.“

„On je najlepše odeven oficir u gardi. A sve je u kroju. Za ovo sam morao triput da idem na probu.“

„Samo tri probe! Ja sam za ovu haljinu imala najmanje deset proba, a mislim da tebi uniforma stoji neuporedivo lepše i mnogo ti više laska.“

„Ništa ne fali ni tvojoj haljini, ili joj makar ništa nije falilo dok nisi krenula da je brljaš sepijom.“ Brat joj položi ruku na

rame. „Kad se Ogasta i ja budemo uzeli, ona će te savetovati. Smem reći da bi ponešto i mogla naučiti od nje. Ogasta je uvek lepo doterana.“

Šarlot je smatrala da se o nadmoćnosti Ogaste Kru dovoljno naslušala da joj potraje dok je živa. Čak i kad bi njena buduća snaha bila dražesna i velikodušna, Šarloti bi moglo dojaditi što je Fred neprekidno pominje, ali kako je delovala izveštačeno i proračunato, njeno prisustvo u svakom razgovoru vođenom između brata i sestre opasno je išlo na živce.

Sa vrata se začulo nakašljanje. Tetka Adelejdin batler Peng prekorno ih je posmatrao.

„Milostiva je tražila da vas podsetim da je kočija naručena za pre petnaest minuta.“

Fred pređe na zvaničan ton. „Hajde, Rukavice, sad više ništa ne možeš s tom haljinom. Kapetan Hartop neće ni primetiti.“ Već je bio na pola zavojitog stepeništa kad se okrenuo i pogledao u nju. „I nema potrebe da se večeras brineš da li ćeš imati para za igru. Znam da će te za prve dve igre prisvojiti Hartop, a Ogasta je obećala da će ti naći neke prikladne mladiće.“

Šarlot je ćutala, ali imala je utisak da joj ništa ne bi bilo draže nego da zaigra s nekim *neprikladnim* mladićem. Uprkos Fredovoj brižnosti, nije se nimalo sekirala da li će naći para: premda je bila na svega nekoliko balova, balska karta joj je uvek bila unapred popunjena. Prikladni mladići i poneki neprikladan brzo su saznavali da je Šarlot, iako možda ne najupečatljivija lepotica u sobi, nesumnjivo među najbogatijima, kao jedina naslednica bogatstva porodice Lenoks, koje će biti njeno čim napuni dvadeset pet godina. Taj novac joj nije mnogo značio dok je rasla u pograničnoj oblasti Škotske, ali otkako je došla u London, Šarlot je često čula da je u razgovoru promrmljana fraza „naslednica Lenoksa“, ili da ju

je pak nemušto uobličio usnama neki novostečen poznanik drugome. Primetila je isto tako da te što izgovorene, što nemušto uobličene reči ispunjavaju Freda nespokojem. Taj novac je bio samo njen – njena majka, prethodna naslednica imovine porodice Lenoks, bila je druga žena njihovom pokojnom ocu – ali Fred se prema njenom bogatstvu ponašao vlasnički, kao da je njegovo. Po uslovima navedenim u očevom testamentu, sve do punoletstva nije se mogla udati bez Fredovog pristanka, a on je neizmerno uživao u primućtvima te svoje uloge. Zbog pojedinih mladića u gardi ranije se Fred osećao nesigurno u pogledu svog krojača ili izbora klareta, ali takva nemirna sećanja povukla su se sad kad je postao čuvar bogatstva porodice Lenoks i, razume se, verenik ledi Ogaste Kru.

I zato nije strah da će provesti večer kao cveće u saksiji bio kriv za to što je Šarlot vrlo, vrlo sporo krenula zavojitim stepeništem za bratom, nevoljnim korakom. Verovatno je bila jedina devojka u Londonu koja se plašila popunjene balske karte. Bilo joj je lepše da presedi igru nego da je po dvorani vrti nekakav rumen mladi sin, rešen iz petnih žila da obezbedi sebi blago porodice Lenoks. Ide li u lov? Ne. Čutnja. Jesu li je predstavili na dvoru? Još ne. Pauza. Voli li krocket? Ponekad je dobrovoljno saopštavala da voli fotografiju. Na to bi tamo neki Persi ili Klarens po pravilu poprimio zastrašen izgled, kao da mu je postavljeno ispitno pitanje za koje se nije spremio. A onda bi joj dotični Aldžernon ili Ralf ispričao priču o tom kako se slikao, „za mamu, znate“, pa bi se požalio koliko je to dugo trajalo: „A onaj fotograf je tražio da stojim kao da mi je glava u mengelama, inače će, kaže, slika ispasti zamućena. Sviđa li im se rezultat, pitala bi ona, a mladić bi na to počutao; ponekad bi ta lica sa zulufima zalilo crvenilo. No uprkos njihovoj pometnji, uporno je

nastavljala: izgleda li fotografija onako kako zamišljaju sebe? Na ovo bi njen saigrač promumlao kako nikada nije istinski mnogo razmišljao o tome kako izgleda, ali da su valjda te fotografije prilično verne. I uopšteno mladići nakon takvog razgovora više nisu insistirali na tome da još jednom zaigraju s njom. Kad je jedanput izvestan maštovitiji mladić upitao Šarlot da li bi ga slikala, izvrnila je odgovor rekavši da mu se ishod možda i ne bi dopao. Nije je više pozvao da igraju.

Na najnižem stepeniku Šarlot pokuša da se namesti tako da joj lepeza i tašnica sakriju mrlju na haljini. Ali bilo je jasno da joj je briga izlišna, pošto je tetka Adelejd bila preobuzeta sopstvenim izgledom da bi mnogo pažnje posvetila bratanići. Stajala je pred trimoom u holu i okretala glavu čas ovako, čas onako da bi se svetlost odbleskivala o dijamante porodice Lenoks oko njenog vrata. Udavši se u poznim godinama za siromašnog baroneta koji je posle šest meseci umro, tetka Adelejd se u svom životu i nije baš nanosila dijamantata, pa je svim srcem uživala u pozajmljenom nakitu. Šarlot je videla da je tetka, sa svojih najmanje četrdeset godina, neuporedivo uzbuđenija od nje zbog večeri koja ih čeka.

„Kako ti divno idu te biserne minđuše uz tu haljinu, draga! Baš prava mera ukrašenosti, bez razmetanja. Ne podnosim kad se mlade devojke nakrcaju dragim kamenjem – sećaš se Seline Forteskju na balu kod Londonderijevih? Definitivno je izgledala nakindureno, baš grehota za ono sveže, mlado lice.“ Tetka Adelejd je pogledala u Šarlot kada je to izgovorila, ali nije uspela duže da odoli svom svetlucavom odrazu, pa se opet okrenula ka ogledalu.

Fred se nakašlja. „Primećujem, tetka, da ste se vi, za razliku od Šarlot, nakitili draguljima. Priliči li se baš da nosite ogrlicu porodice Lenoks? Ipak su ti dijamanti Šarlotino vlasništvo, a smatram da je trebalo i mene pitati, kao njenog staratelja.“

Šarlot vide da se koža između tetkinog dekoltea i dijamanata zarumenela. Brzo se umešala.

„O, Frede, ne budi tako naduven! Osećala bih se smešno s tom ogrlicom. Suviše je za odrasle, nije za mene, a osim toga, tetki Adelejd vrlo lepo stoji. Mnogo više volim da je nosi ona nego da mi stoji zaključana u trezoru.“

Tetka Adelejd je zahvalno pogleda. Fred uze svoje rukavice, pa krenu da ih navlači na prste, pucketajući pri tome svakim zglibom.

„Mislim da nije naduveno što izražavam izvesnu brigu za dragocen predmet koji pripada mojoj jedinoj sestri. Možda si ti zaboravila da sam obećao ocu da ću te paziti, ali ja nisam zaboravio. Sve što ti radiš odražava se i na mene. Ne želim da me tvoj budući muž optuži kako sam loše vodio tvoje poslove.“

„E pa, ja i nemam namere da se udam za čoveka koji će se žaliti što sam pozajmila ogrlicu nekome iz porodice. Nameravala sam da je ponudim Ogasti da je stavi za svadbu, ali ako si već toliko protivan, možda bi to bila greška.“

Kao što je Šarlot i smerala, Fredova ozlojeđenost iščile.

„Jeste mi Ogasta pominjala tu ogrlicu. Naravno, pobriću se da dobro pazi na nju, a siguran sam da ćete je i vi paziti, tetka. Predlažem da sad krenemo, inače ćemo proпустiti prvi čin.“

Šarlot se osmehnu sebi u brk. Fred se nije sekirao što je tetka stavila dijamante porodice Lenoks, već što će ih Ogasta videti na njoj na balu kod Spenserovih. Ogasta je već planirala da se njima ukrasi za venčanje, pa se neće radovati ako im lepotu pomrači prečesto javno paradiranje s njima oko tuđeg vrata.

Dok ju je brat uvodio u kočiju, zapitala se kako će im komponovati svadbeni portret. Biće snimljen i onaj zvanični,

razume se, s mladom u belom i pomorandžinim cvetom uz dijamantsku visoku ogrlicu oko ne baš dovoljno dugačkog vrata, i sa Fredom, koji kruto stoji iza nje – Ogasta će morati da sedi pošto je takoreći iste visine kao i Fred. Ali na nezvaničnoj slici, smatrala je Šarlot, Ogasta će, sa onim prćastim nosom i razmaknutim očima, biti vrlo pristojan pekinzezer, a Fred će moći, sa svojim crvenim licem i začetkom podvaljka, da prođe kao ćuran. Tu sliku neće moći da obesi baš bilo gde, dabome, pa čak ni u neki najmračniji ugao Kevila, ali imaće potajno zadovoljstvo da je gleda kada je Ogasta posle venčanja bude „lansirala“. Ukoliko ne uspe da nađe muža dok traju pripreme za njihov brak, pretio joj je život s novopečenim mladencima. Dogovor sa leđi Lajl odgovarao je Fredu sad dok je još momak, ali kad bude oženjen čovek, prirodno će želeti da sestra stanuje kod njega i njegove žene. Fredovih deset hiljada funti godišnje neće biti dovoljno za kuću u gradu, ali on će, kao Šarlotin staratelj, moći da sa Ogastom zauzme mesto leđi Lajl i da joj bude nadzornik u Čarlsovoj ulici.

Neko je kucnuo u prozor kočije. Provirila je i ugledala krupno lice i zaliske kapetana „Pileta“ Hartopa, Fredijevog odličnog druga i predanog sledbenika blaga porodice Lenoks. Fred nije aktivno podsticao Hartopova udvaranja, pošto se nadao da će njegova sestra uloviti titulu ili makar savez s nekom od starijih zemljoposedničkih porodica, ali kako je Hartopovo bogatstvo bilo bezmalo jednako Šarlotinom, nije mogao baš potpuno ni da ga isključi iz igre.

„Gospođice Berd, veoma se radujem što sam vas uhvatio pre polaska. Želeo sam ovo da vam dam; pomislih da biste možda voleli da se zakitite njima večeras.“

Pružio joj je kroz prozor buketić belih ružinih pupoljaka, te mu Šarlot uputi oduševljen osmeh, bar se nadajući da je takav.

„Mnogo vam hvala, kapetane Hartope. Vrlo ste ljubazni što ste me se setili.“

„Nema na čemu, gospođice Berd.“ Dotakao je šušir pozdravljajući Freda, a tetki Adelejd se naklonio. „Dobro vam večer, leđi Lajl. Kakva predivna ogrlica! Da nisu to kojim slučajem slavni dijamanti porodice Lenoks?!“

Adelejd Lajl se glupavo iskliberi. „Bogme i jesu. Draga Šarlot mi je ljubazno dozvolila da ih večeras stavim. Nadam se da ih neću obrukati.“

Hartop je počutao za tren predugo pre no što će reći: „U to nemojte ni sumnjati, leđi Lajl.“

Šarlot je videla kako su Hartopu zasjaktale oči kad je video ogrlicu, pa je pomislila kako bi radije čak živela s Fredom i Ogastom nego da svakog jutra nad doručkom gleda u to njegovo lice. Još nije bila nabavila nijednu fotografiju nekog vodenog sisara, ali kada je bude našla, u to je bila sigurna, kapetan Hartop će uprkos svome paperjastom nadimku biti savršen i sjajan morž.

Noć u Operi

ZGRADA OPERE JE BILA PUNA. TE VEČERI JE POSLEDNJI put pred povratak u Njujork nastupala Adelina Pati u drami *Mesečarka*. Sve lože su bile krcate, zauzeto svako sedište od partera do božanskih visina. Bej Midlton je sedeo u drugom redu, tako blizu pozornici da je raspoznavao čipku plavih venica što su vijugale nad izrezom haljine Patijeve i potočiće znoja koji su joj se slivali niz oslikane obraze.

Međutim, mada su mu oči bile uprte u pozornicu, ostala čula Beja Midltona bila su usredsređena na jednu ložu Velikog reda. Osećao je Blanšino prisustvo živo kao da sedi tik do njega; i bez osvrtnanja je znao da su joj ramena gola i da joj pozadi na vratu podrhtavaju dva plava pramička kose. Maltene mu se pričinjavalo da mu nozdrve draži miris kolonjske vode kojom je prskala slepoočnice. A ipak nije hteo da digne pogled. Još dok je zakopčavao dugmad na rukavima košulje i nameštao vrhove bele kravate, bio je svestan da greši što te večeri ide u Operu. Ali sutra Blanš više neće biti tu, a on je hteo da bude u njenoj blizini sve i ako ne može da izdrži da je gleda.

Muzika mu je pothranjivala melanholiju. Za razliku od većeg dela publike, nije tu bio da bi ga drugi videli. Bej je osećao muziku; ponekad bi mu se sve dlačice na ruci najezile, istovetno kao onda kad zna da će dobiti trku, ili kad ga neka žena pogleda na određen način. To mu se dogodilo i kad je prvi put video Blanš. Za vreme večere je priljubila stopalo uz njegovo stopalo i on je znao, istog časa, da to nije nimalo slučajno. Gledala je u njega onim očima teških kapaka i osmehivala se tako da su joj se videli sitni beli zubi i nazirao ružičast jezik. Bio je to prvi od bezbroj takvih trenutaka. Poslednjih godinu dana gledala ga je preko stolova s večerom i kroz balske dvorane. Imao je pre nje i druge žene, jasno, ali Blanš Hozijer je bila prva žena u njegovom životu zbog koje je propustio dan lova.

Nije se osmehivala nešto ranije tog popodneva, dok je stajala pred ogledalom i zadevala kovrdžice što su pre koji minut iskočile. On se, po običaju, divio kako brzo Blanš ume da se preobrazi iz one žene što ga je povela za ruku na šezlong u tu koja sad stoji pred njim i proverava je li joj svaka vlas na svom mestu. Još je bila zajapurena, ali ponovo je postala gospodarica kuće i pukovnikovica. Ulovila mu je pogled u ogledalu, pa bez ikakvog izraza na licu rekla: „Sutra idem u Kum.“

Nije kazao ništa, osećajući da je to izjava.

„Pukovnik je tamo sve vreme, radi na onim svojim planovima za isušivanje, pa kako nema šanse da dođe u London, moram ja k njemu.“ Okrenula se prema Beju, naherivši malčice glavu dok ga je posmatrala, a jedna njena dijamantska minđuša u obliku suze odbleskivala je svetlost i zaslepljivala ga.

Načas je porazmislio o tome. Mogao je postojati samo jedan razlog da Blanš tako naglo ode iz Londona. Pogled mu se spustio ka njenom struku.

Trepnuo je. „Jesi li sigurna?“

Blanš je digla bradu. „Vrlo sigurna.“

Ustao je i pošao ka njoj. Ona je prekrstila šake ispred sebe, kao da postavlja kapiju. Stao je u mestu. „Dete? O, Blanš, koliko sam...“ Ali prekinula ga je kao da ne može da izdrži osećanja u njegovom glasu.

„U Kumu je divno u ovo doba godine. Izobel kašlje, pa smatram da će joj koristiti seoski vazduh.“

Ona njena blaga, najblaža promuklost, njemu toliko zavodljiva, sada je nestala i vratio se zapovednički ton leđi Blanš Hozijer, kćeri jednog erla i gospodarice Kuma. Uzalud je tragao za nekim zaostatkom njene dotadašnje mekoće, ali ona je bila jednako tvrda kao ono ogledalo pred njom. Osetio se istovremeno i neutješno pri pomisli da je gubi i razdraženo što ga tako po kratkom postupku otpušta.

„Pisaćeš mi.“ To nije bilo pitanje, ali Blanš je zavrtila glavom.

„Nikakvih pisama, ne dok sve ovo ne prođe. Moram da budem promišljena. Ako se rodi muško...“ Video ju je kako obrće burmu oko prsta.

„Nedostajaceš mi, Blanš“, rekao je i pružio ruku da prihvati njene šake. Ali ona je uzmakla kao od usijanog gvožđa. Od jeda je tresnuo pesnicom u dlan druge ruke.

„Čudim se zašto mi to nisi rekla ranije.“ Oči su mu poletele ka šezlongu.

Blanš ga je posmatrala, a obešeni kapci samo su pojačali oštrinu njenog glasa.

„Mislim da bi sad trebalo da ideš, dok se još sluge nisu vratile. Već su previše videle.“

Želeo je silno da joj rasturi tu kosu i razbije joj porcelansku pribranost, ali samo joj je pustio ruke i rekao: „Jesi li sigurna da je dete moje?“

Ovoga puta se okrenula od njega čitavim telom i samo mu pokazala ka vratima. On je uzeo sa stolice šešir i rukavice, pa izašao bez ijedne reči.

A sad, dok je slušao Adelinu Pati kako u ulozi Amine peva o svojoj ljubavi prema Elvinu, osećao je kako mu krv udara u uši pri pomisli na tu njegovu poslednju opasku. Želeo je da digne pogled i pokaže Blanši da mu nije bila namera da je povredi, ali nije mogao da okrene glavu. Znao je da je njeno povlačenje na selo jedini častan izlaz, ali ranilo ga je kako ga je oterala od sebe. Da je makar bilo nekog izraza žaljenja, neke nežnosti! Međutim, njihova tajna veza završila se naglo kao što je i započela. Podozrevao je da Blanši nije bio prvi ljubavnik, ali da je uvek bila diskretna. Bej je znao da joj brak s Hozijerom nije srećan. Uistinu, u jednom trenutku je pomislio da Blanš želi i nešto više od tih popodneva u plavom salonu, te se u jednakoj meri prestravio i uzbudio. Ali taj trenutak je prominiuo, a on je osetio samo olakšanje. Pobeći sa Blanš – to bi značilo otići iz puka, verovatno i iz zemlje. Zato je znao da nema prava da se žalosti, ali ipak – dete! Prisećao se kako Blanš tog popodneva nije htela da pogleda u njega, kao da ga je već izbrisala iz svog života.

Patijeva je na kraju arije oborila glavu da bi sačekala aplauz. Pozornica je ubrzo bila zatrpana cvećem koje su bacali obožavaoci. Bej diže pogled ka drugom kraju pozorišta, naspramno od Blanšine lože, i ugleda tamo svoje prijatelje Freda Berda i Pileta Hartopa sa još dve dame. U jednoj je prepoznao Fredovu tetku, a za mladu je zaključio da je sigurno Fredova sestra. Pretpostavljao je da ledi Lajl izvodi devojkicu u društvo, pošto joj je majka umrla još pre više godina. Dohvatio je operski dogled da bolje osmotri devojkicu, svestan pri tome da ga možda Blanš posmatra. Neće joj škoditi, pomislio je, ako vidi da on ima i druga interesovanja.

Ali Berdova se bila povukla i lice joj je počivalo u senci, pa je Bej od nje samo video ruku u rukavici od jareće kože: kuckala je lepezom o bočni zid lože. Zadržao je dogled tako još minut, čekajući da ugrabi pogled na njeno lice, ali nije se ponovo pojavilo. Maltene kao da se krila od njegovog zurenja.

Na pauzi je odlučio da pođe; mislio je da bi mogao do kluba, da popije jedan konjak. Zamišljao je Blanš kako gleda odozgo u njegovo prazno sedište. Ali kada je stigao do hodnika, osetio je na ramenu nečiju ruku.

„Midlton, otkud ti tamo dole?“ Pile Hartop ga je gledao odozgo, ozareno se osmehujući. Dandririjevske* bakenbarde prekrivale su mu gotovo čitavo lice, ali ono malo vidljive kože bilo mu je zajapureno od vrućine. „Mislio sam da ćeš biti u loži, stari moj, a ne tamo dole s plebsom. Nisam mogao da ne primetim izvesnu damu koja sedi preko puta mene.“ Pile zažmiri jednim okom u nespretnom pokušaju da namigne.

Bej brzo reče: „Hteo sam za promenu da slušam muziku. Ovo je poslednji nastup Patijeve pred povratak u Ameriku.“

„I ti si ljubitelj opere, a?“ Pile se zasmeja sopstvenom vicu. Bej je taman hteo da ga prepusti tom veselju, ali tad vide da prema njima ide Fred Berd.

„Midlton, dragi moj druže, učini mi se da sam te video dole u parteru! Hoćeš da dođeš kod nas u ložu i da se upoznaš s mojom sestrom?“

Bej je već hteo da odbije, ali priseti se da se iz Berdove lože vrlo lepo vidi mesto gde sedi Blanš sa svojim društvom. Zato pođe za Berdom i Hartopom kroz grimizne hodnike ka loži.

„Tetka Adelejd, vi poznajete kapetana Midltona, naravno; Beje, dozvoli da te upoznam s mojom sestrom Šarlot.“

* Po lordu Dandririju, komičnom junaku komada *Naš rođak iz Amerike* Toma Tejlora. (Prim. prev.)

Bej se nakloni leđi Lajl, pa se okrete Šarloti Berd, sitnoj i bezbojnoj, vrlo različitoj od svog brata, koji je bio visok i sav rumen. Pružila mu je ruku; kada joj je očešao prste rukavice usnama, osetio je da joj šaka blago podrhtava.

„Kako vam se sviđa u Operi, gospođice Berd? Patijeva će označiti tužan gubitak za ovdašnje društvo kad se bude vratila u Njujork.“ Bej je stajao leđima okrenut gledalištu. Malčice se iskrenuo nalevo kako bi svaki posmatrač primećio da razgovara s nekom mladom damom. Šarlot Berd ga je gledala odozdo. Bej nije bio visok kao Hartop ili Berd, ali svejedno je morala da zabaci glavu da bi mu se obratila.

„Nisam imala mnogo prilike da izgradim mišljenje o ovoj muzici, kapetane Midlstone. Mislim da moj brat i kapetan Hartop nisu vazduh udahnuli otkako smo stigli.“ Na to mu je uputila iskrivljen osmejak. „Možda biste vi uspeli da ih ubedite da ćute. Veoma bih volela i da čujem operu, ne samo da je gledam.“ Bej primeti da duž hrbata nosa ima trag pegica.

„Potrudicu se svim srcem, gospođice Berd, ali sumnjam da bi Pileta Hartopa mogao da učutka i sam kenterberijski nadbiskup.“

Gledala je u njega i on vide da su joj oči najizražajnije na licu: krupne, sa veoma dugačkim crnim trepavicama. Nije baš mogao da im razabere boju u polumračnoj loži. Nije odvajala pogled od njega.

„Ali vi, kapetane Midlstone, vi volite da slušate. Jeste li zato seli dole u parter?“

Onaj kosi osmejak ponovo se pojavi. Tad je shvatio da ga je zapazila još ranije. I ponovo pomisli: koliko se razlikuje od brata! Fred je dobroćudna svađalica, srećna dokle god je u prvom planu. Ali ova devojka prilazi nekako iznutra, iz mrtvog ugla.

„Volim da gledam pevače odozdo, gospođice Berd, želim da osetim da sam usred svega toga.“

„Ali to i ja želim, a evo me ovde, okružene ovima što mi remete pažnju.“ Razmahnula je rukama ka mladićima koji su stajali kraj njene tetke, pa slegla ramenima. Tad zazvoni zvono, označavajući kraj pauze.

„Oduševljen sam što sam vas upoznao, gospođice Berd.“ Bej na to pogleda u Freda Berda i Pileta Hartopa, pa reče: „Nadam se da će vam biti omogućeno da operu do kraja odgledate na miru.“

„I ja se tome nadam. Ali, kapetane Midlton, ne pomišljate valjda već da se vratite na svoje sedište? Tamo ima neka dama u plavom koja zuri u vas već nekoliko minuta, otkako pričamo; izgleda kao da želi nešto da vam kaže. Što se ne okrenete da vidite šta to ima da vam kaže?“ Glas Šarlot Berd bio je mek, ali imao je u sebi i neku oštrinu. Bej se ne okrete, već pođe ka vratima u zadnjem delu lože.

„Sumnjam da išta može biti važnije od drugog čina, gospođice Berd.“ Na to klimnu glavom ostalima, pa ode. Donekle na sopstveno iznenađenje, otkrio je da se vraća ka svom sedištu u parteru, sad svestan da ga posmatraju sa dveju strana. Sa izvesnom satisfakcijom je zamislio kako je Blanš gledala njegov razgovor sa Šarlot Berd sa druge strane Opere.

Drugi čin nije bio dobar kao prvi; muzika nije mogla da mu potisne uskovitlane misli. Dok se vrpeljio na sedištu, osećao je blag zapah gardenije sa revera. Taj cvet je poticao iz buketa koji je naručio te večeri za Blanš da njime ukrasi haljinu, ali stigao je prekasno. Kada se vratio u svoj stan, buket je ležao na stolu u predvorju poput nemog podsetnika – kao da mu treba podsetnik! – na to koliko se za poslednjih nekoliko sati sve promenilo. Prvi poriv bio mu

je da ga baci, štaviše da zgnječi petom te voskaste bele latice i tamnozelene sjajne listove, ali kad je uzeo cveće da bi ga uništio, nadjačao ga je njegov miris. Ta opojna otužnost bila je miris svih njihovih zajedničkih popodneva provedenih u Blanšinom plavom salonu. Pamtio je praškaste čestice svetlosti što su padale poput šljokica po njenom nagom grlu. Miris tih gardenija bio je bujan kao sama Blanš; voštana glatkoća latica zbijena kao bela koža njenih ramena. Nije mogao da odoli, već je izvadio jedan cvet i zadenuo ga u rupicu revera. Ali sada, dok je dodirivao te mesnate bele latice, setio se da nikada nije video Blanš potpuno голу i znao je da je nikada neće ni videti takvu. Od te pomisli se stresao, pa zgnječio cvet prstima.

I dalje je nameravao u klub, ali kada je pošao, ugledao je Freda Berda kako smešta sestru i tetku u kočiju. Sigurno idu na bal kod Spenserovih. I njemu su, naravno, bili poslali pozivnicu, pošto je u Irskoj bio među Spenserovim ađutantima, ali odlučio je da ne ide. Nije baš ni mario balove; takva je tamo galama da nikad ne čuje šta devojke pričaju onim svojim glasićima. Mada to nije ni važno. Svi ti razgovori devojaka koje tek izlaze u društvo uvek su isti – da li više voli valcer ili polku? Jelte da je stiplčez strašno opasan? Je li letovao nekad u Švajcarskoj? Dok je stajao na uglu Stranda, kočija Freda Berda prođe kraj njega i on vide kako ga Šarlotino lišće posmatra kroz staklo. Dotakao se u znak pozdrava po šeširu, ali na sopstveno iznenađenje nije se osmehnuo.

Oklevao je načas, a onda udario na sever, ka kući Spenserovih. Tamo će biti Blanš, ali biće i mala Šarlot Berd. Biće zahvalna na svakom saigraču koji nije Pile Hartop. Znao je da Hartop ozbiljno ganja tu devojku – bogata je naslednica, dabome, a Hartop, poput svih bogataša, želi da bude još bogatiji. Ali sad kad je upoznao Šarlot, Bej je otkrio da mu

se ne sviđa pomisao na Hartopovu ženidbu njome. Devojka koja u Operu dolazi da bi slušala muziku nije prava prilika za nemuzikalnog Hartopa. Obazreo se tražeći čeze, ali tad reši da ide peške. Veče je bilo lepo, a neće mu ni škoditi ako malčice okasni. Možda će Blanš gledati u vrata i pitati se hoće li on doći.

Bal kod Spenserovih

BAL JE BIO U PUNOM JEKU. UPRAVO JE TO BIO ONAJ ČAS kad su žene rumene od igranja, ali pre trenutka kad frizure kreću da se rasturaju – kad se brižljivo ukovrdžane šiške ispravljaju od vrućine. Gosti koji su odlagali dolazak kako bi izgledalo kao da su pre bala bili na večeri u nekoj pomodnijoj kući konačno su se odvažili da se pojave. Parlamentarni kuloari gde se raspravljalo o Predlogu zakona o Suecu bili su se pozatvarali, pa su balsku dvoranu šarali poslanici i ministri. Bio je to poslednji događaj sezone, pre nego što će se ljudi razići da provedu leto na selu, pa se tako osećala neka posebna energija jer su gosti nastojali da što lepše iskoriste tu priliku i iscede iz ovog sveta ono što žele: unapređenje, tajnu vezu, muža, ljubavnicu, pozajmicu ili naprosto kakav slastan trač. Niko nije želeo da propusti ovo slavlje; ono im je bilo konačna prilika da steknu iskricu nade i spletke koja bi mogla učiniti snošljivijim sušne letnje mesece do ponovnog okupljanja pomodnog sveta na jesen.

Dok se peo dvokrakim stepeništem, Bej Midlton vide da erl Spenser, poznat kao Crveni Erl, još stoji kraj vrata i

dočekuje goste. Poslednji put je Bej video erla Spensera u večernjem odelu još u Dublinu, u rezidenciji kraljevskog zamenika. Tamo je bio kao kraljičin zastupnik, a tako je i izgledao onako ogroman, sa zlatnoridom bradom. Sada su, međutim, politički vetrovi drugačije duvali; pod Dizraelijem su torijevci proterali vigovce, pa je i Spenser izgledao malčice manje sjajno. Njegovo kraljevstvo bilo je na polju lova, a ne tu pod kandelabrima. Ali imao je kćeri koje valja izvesti u društvo i pripadao stranci koja se grčevito borila da povрати vlast, i tu ništa nije mogao. Pa ipak je na takvim svetkovinama uvek lebdeo negde na samom rubu, kao da je spreman svakog časa da pođe za kakvom izglednijom zabavom.

Spenser opazi Beja udno stepenica, pa ga doviknu pre nego što je sluga stigao da ga najavi.

„Midlstone, dragi družo! Neobično mi je drago što te vidim ovde!“ Stegao je Beju ruku pegavom šapetinom.

„Nije baš isto kao u Dublinu, a?“ Spenserove svetloplave oči se pomračile. „Pa ipak imamo večeras kraljevska lica. Kraljicu Napulja, ništa manje, ili da kažem bivšu kraljicu. Vrlo je dostojanstvena, kao i svi ti zbačeni vladari, ali je sasvim živahna.“ Na to uperi debeli prst u Beja. „Uzdam se u tebe da ćeš je zabaviti. Savršeno govori engleski, ali uzdiše nekako potpuno inostrano. Verujem da joj kralj nije baš sasvim po ukusu. Ne sumnjam da ćeš uspeti da izmamiš osmeh na njene lepe usne.“

Bej se osmehnu. „Sumnjam da će kraljica imati mnogo vremena za običnog konjičkog kapetana, milorde. Ali na službi sam vam, kao i uvek.“

Spenser se nasmeja, pa ga zagrlji preko leđa.

„Zlatni su bili ono trenuci u Irskoj, a, Midlstone? Najbolji lov na svetu. A opet, ko zna? Dizraeli ne može dovek trajati, a onda se mi vraćamo sa odmazdom.“

Pogurao je Beja u balsku dvoranu, gde je orkestar svirao polke.

„Eno ono je kraljica Marija, junakinja Gaete. Kažu da je preuzela zapovedništvo nad kasarnom i borila se protiv Garibaldija i Rizordimenta, a onaj njen kraljić zaključao se za to vreme u spavaću sobu.“ Spenser pokaza visoku crno-manjastu ženu u belom, okruženu grupom uniformisanih muškaraca.

„Kako mi deluje, i dalje zapoveda svojom vojskom.“ Beju se učini da kraljica izgleda kao da pozira za portret: ruke su joj bile nameštene u savršen oval, a glava joj je stajala malčice iskrenuta u stranu kako bi se svi mogli diviti njenom čistom profilu i izduženoj krivulji vrata. Na glavi je imala malu dijademu koja je iskrila na tamnoj kosi.

„Makar izgleda dostojno kraljice“, reče Spenser. „A ne kao Vindzorska udovica. A isto tako i zna da jaše. Išla je prošle godine u Pičlijski lov i sama sve vreme vodila hajku. Ja bih rekao da je dan u Pičlijskom lovu dovoljna nadoknada za izgubljeno kraljevstvo, hm?“ Ali Bej više nije gledao u kraljicu uramljenu dvoranima. Bio je ugledao Blanšinu plavokosu glavu, pa nije mogao da se uzdrži da ne pođe pogledom za njom dok je jedrila parketom za igru. Spenser pogleda kud i on, pa tiho zacokta.

„Izgleda da ti mene i ne slušaš, Midlton. Ali ipak ću te prepustiti sopstvenim poterama, pa sve i ako iz njih ne može proisteći nikakvo dobro. Poslednji je čas da se ženiš. Ispravno odabrana žena skroz bi ti promenila život.“ Erl na to pođe ka sali za večeru, te ostavi Beja da posmatra Blanš kako se vrti po dvorani. Pomeo se kad je video koliko ljupko te večeri igra. Ponovo se vraćala, dovršavajući krug, i znao je da će ga ugledati ukoliko okrene glavu. Stajao je tu, nemoćan da se makne, i upravo kad je trebalo da se nađu licem u lice,

on ulovi sebi sleva nekakav prosev beline, te se obrte. Bila je to Šarlot Berd – i dalje mala i bezbojna, ali upravo u tom trenu krajnje dobrodošao prizor.

Okrenuo se do kraja ka njoj. Stajala je kraj tetke i još neke dame, u kojoj Bej prepoznade Fredovu verenicu Ogastu Kru. Šarlot je izgledala vrlo sitno dok je stajala kraj nje. Midlton se nakloni čitavom društvancetu, pa priđe Šarloti.

„Nadam se da sad možete čuti muziku, gospođice Berd.“

Ona klimnu glavom. Činilo mu se da je manje sigurna u sebe tu u blistavom prostranstvu balske dvorane nego što je bila u skućenom prostoru lože u Kovent gardenu.

„Da, ali ova muzika se ne svira s namenom da je slušamo.“ Uputila mu je onaj iskrivljeni osmejak, a Bej vide da joj prsti dobuju po lepezi.

Naklonio se i pozvao je da zaigraju. Ali pre no što je Šarlot stigla da odgovori, Ogasta reče: „O, ali vi kasnite, kapetane Midlton; karta gospođice Berd potpuno je popunjena. Je li tako, Šarlot?“ Ogasta zatrepča pepeljastim trepavicama ka Beju.

Šarlot se nasmeja. „O, ali, Ogasta, *moram* načiniti mesta za kapetana Midltona! Zar nisi primetila koliko Fred večeras veličanstveno izgleda? Sve je to delo ovog ovde kapetana Midltona, koji ga je poslao svom krojaču. Mislim da bi trebalo da mu iskažemo zahvalnost, zar ne?“

Ogasta frknu. „Ne mogu reći da sam primetila neku posebnu promenu. Fred je uvek lepo doteran.“

„Eh, samo si mu odana. Sledeća igra može biti vaša, kapetane Midlton, a ti bi se, Ogasta, možda izvinila u moje ime kapetanu Hartopu?“

Orkestar zasvira valcer. Bej pruži ruku Šarloti. Iznenadio se koliko je sitna i laka. Jedva da mu je dopirala do ramena, za razliku od Blanš, koja ga je uvek gledala pravo u oči.

Isprva se bila previše usredsredila na korake da bi pogledala u njega. Video je kako od napora gricka usnu. Tad ju je čvršće uhvatio oko struka, pa je konačno digla oči ka njemu i rekla: „Veoma dobro igrate.“

„Mnogo sam vežbao. U Irskoj i nema drugog posla do da se ide u lov i na slavlja.“

„Ali i kapetan Hartop je bio u Irskoj s vama, zar ne? A ne igra tako lepo kao vi.“

Bej se osmehnu. „To je tačno, za Pileta niko ne bi rekao da je igrač. Mada ume da jaše.“

„A zašto ga zovete Pile, kapetane Midlton? Pitala sam Freda, ali neće da mi kaže.“

„Ako brat neće da vam kaže, onda teško da to možete očekivati od mene, gospođice Berd.“ Tad vide da se namrštila, pa produži: „Nemojte se ljutiti. To je prilično tužna pričica, a meni je Pile suviše drag da bih je ponavljao.“

„A ne smeta vam da mu preotmete igračicu?“

Bej iznenađeno pogleda u nju. Nije očekivao da će Fredova sestra biti tako živahna.

„Eh, ali to je vaša, a ne moja odluka. Kad ste prihvatili poziv, nisam vas baš mogao odbiti.“

„Ala ste vi vitez, kapetane Midlton!“ Digla je ka njemu pogled kroz trepavice, te Bej zaključio da su joj oči sive, bezmalo boje onog plavičastog konja kog je prošlog leta jahao u Irskoj. Nije bila lepotica, ali ustanovio je da mu je lepo da joj posmatra lice.

„Dakle, nagađam da niste bili raspoloženi da čitave večeri igrate s Piletom.“

„Onda ste vi i čitač misli, gospodine Midlton, a ne samo najlepše odeven oficir garde?“

Bej se nasmeja. „A na osnovu čega me proglašavate za takvog? Da niste stručnjak za gardijske uniforme, gospođice Berd?“

„Ni najmanje, ali zato moj brat jeste. Fred ne hvali ljude baš prečesto, te sam sklona da mu verujem. Jedino mi je žao što niste večeras u uniformi, pa ne mogu da vidim kako izgleda savršenstvo.“

„O, meni se čini da večeras ovde ima sasvim dovoljno uniformi.“ Bejov glas je zazvučao prezrivo. On je smatrao da je donekle šepurenje kad neko na svaku društvenu prigodu dolazi u uniformi.

„E pa, ja sam uverena da je vaš frak čista srž jednog nedovoljno cenjenog dobrog ukusa, kapetane Midlton.“

Bej nije mogao da se uzdrži, već okrznu pogledom svoj besprekorni frak sa po četiri crna ahatna dugmeta na rukavima. Šarlot se osmehnu, te se on trže. „Vi me začikavate, ali ja se ne stidim da se pomučim kako bi mi odeća lepo stajala.“

„Ja zavidim vašoj posvećenosti detaljima. Fred me uvek grdi što me odeća nedovoljno zanima. Voleo bi da budem modna ilustracija kao Ogasta. Ali meni je ta budalaština od šivenja haljina krajnje naporna. Da stojiš kao kip dok zabadaju u tebe čiode – nije to za mene baš idealno zanimanje.“

„Pa čime biste se radije bavili, gospođice Berd?“

Nije mu odmah odgovorila, pa su prošli čitav krug po parketu pre nego što je, poprilično oklevajući, rekla: „Volim da fotografišem.“

Bej ne priкри iznenađenje. Šta uopšte povezuje bajatog starog Freda i ovu neobičnu devojkicu? „Stvarno? A šta fotografišete?“

„O, sve i svašta: predele, portrete, životinje, za šta god mi se učini da može dati dobru kompoziciju.“

„Jeste li snimali nekad konja?“

„Još nisam. Imate nekog konja u vidu?“

„Veoma bih voleo da imam slike moje Tipsi, nju jašem kad idem u lov. Prava lepotica.“

„Jahač i konj bi bili zanimljivi. Jeste li se fotografisali nekad, kapetane Midlton?“

„Nikad.“

„Niko vas nikada nije pitao da vas fotografiše? Iznenađena sam.“

Taman kad je hteo da odgovori, ugleda Blanšinu zlatnu kosu i belo lice na pedalj od sebe. Na tren izgubi ravnotežu, pa nesuvislo iskorači, a onda začu nagao uzdah i tih zvuk cepanja.

„Gospođice Berd, stvarno izvinite, šta sam to uradio?“ Bej pogleda naniže i vide da je prošao stopalom kroz karner njene haljine, napravivši u beloј svili prljavu pocepatinu.

Načas je mislio da će Šarlot zaplakati, ali ona odmahnu glavom i reče: „Nebitno je, ali mislim da bi trebalo da mi je neko ušije.“

Povukoše se na nekakva sedišta u uglu, te Midlton reče slugi da pošalje sobaricu sa iglom i koncem.

„Sem ako ne biste, naravno, na neko privatnije mesto; u ostavu za kapute, recimo.“

Pogledala ga je ispod oka. „O, ne, mnogo bih radije ostala ovde i pokušala da dokučim zašto je tako vrstan igrač ispaо iz ravnoteže.“

On načini sitan kitnjast pokret šakama. „Vi biste svakog izbacili iz ravnoteže, gospođice Berd.“

Nekoliko časaka je ćutala, razmatrajući taj njegov odgovor, a onda reče: „Mislim da nije to bilo posredi, gospodine Midlton.“

Bej je već hteo da se pobuni, ali tad stiže sobarica, pa uze da ušiva rascepljenu haljinu. Bej je stajao ispred Šarlot i zaklanjao je od ostalih u dvorani. Kad je devoјka završila šivenje, a haljina opet bila cela, on reče: „Pretpostavljam da više nećete hteti da igrate sa mnom, ali smem li vas bar povesti na večeru?“

Šarlot odmahnu glavom. „Obećana sam kapetanu Hartopu. Ne smem opet da ga ostavim na cedilu.“

„Vrlo, vrlo neprijatno. Dozvolite mi makar da vas otpратim do leđi Lajl.“

Isturio je lakat, ali ona je oklevala, a zatim izvadi jedan cvet iz buketića na pojasu. Bio je to mali beli ružin pupoljak, čije je čvrsto skupljene latice šarao rumen preliv.

„Ostali ste bez cveta u reveru, kapetane Midlton. Hoćete li da uzmete ovaj?“

On uze cvet sa njenog pruženog dlana, pa ga zadenu u rever. Bio je manji od gardenije i nije odisao nikakvim mirisom.

„Vrlo ste ljubazni, gospođice Berd.“

„Teška posla. Samo primećujem stvari oko sebe.“

„Čak i bez foto-aparata?“

Ona se osmehnu. „Kad jednom počneš da ispravno gledaš oko sebe, nikad više ne prestaješ.“

„Sad sam se već debelo unervozio zbog tog slikanja.“

„Ali ja samo vidim čega ima u čemu, kapetane Midlton.“

Upravo je hteo da upita šta to ona vidi u njemu, ali primeti da Pile Hartop ide ka njima posred parketa.

„Tu ste, gospođice Berd! Došao sam da vas spasem od Midltona. Nadam se da niste zaboravili svoje obećanje da ćete mi dozvoliti da vas povedem na večeru.“

„Taman posla, kapetane Hartope. Upravo sam bila krenula.“

„Ja sam za sve kriv, Pile. Gospođica Berd me je maločas ukrasila novim cvetom.“

Hartop pogleda u beli pupoljak na Bejovom reveru, pa pocrvene. Bej shvati da ga je nečim uvredio. Šarlot je delovala kao da joj je neprijatno; položila je ruku Hartopu na mišicu.

„Nadam se da se ne ljutite. Kapetanu Midltonu je bio potreban novi cvet, a u ovom divnom buketu koji ste mi poklonili bilo je toliko cvetova da sam mogla da izdvojim jedan...“